

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXVI. ročník

číslo 1/leden 2020

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. Večeře Páně)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
Pondělí	18.00	Rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělavatelné knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Čtvrtek	15–17	úřední hodiny faráře (předchozí tel. domluva doporučena!)
Pátek	15.30	dorost (mladší i starší), odrost
	17.30	předkřestní příprava
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Jiná liga	11
Ze sborového života	3	aneb Janův prolog v Parabibli	
z prosincového staršovstva		Petice a odpověď	12
zpráva o schůzi dozorčí rady		Přijmeme děti z řeckých ostrovů?	
dotazník		Dáváte si předsevzetí?	13
Pozvánky	4	Jak by třeba mohla znít?	
ekumenická bohoslužba		Kvíz	14
Báječnej bál		(tradiční pozvánka br. Čujana)	
„Manželství v síti“		Jak se žije v Melbourne	15
pozdání do e-mailové konference		píšíou nám Drápalovi starší	
Vánoční hra	6	Vzpomínka na Ludka Rejchrta	20
Dorost v prosinci	7	napsali A+E Hoznauerovi	
mikulášský dorost		Ještě jedna pozvánka	22
vánoční dorost a odrost		tentokrát do Itálie	
Humanitární pomoc	10	Kontaktní informace, tiráž	23
uprchlíkům v Řecku			

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z PROSINCOVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo 9. 12. 2019 na své 802. schůzi.

Biblický program se stočil na diskusi o způsobech misie (např. o youtube-rech Pastoral BrothersTM).

Staršovstvo jednomyslným hlasováním zvolilo dozorčí radu Střediska celostátních programů a služeb Diakonie ČCE.

Seznámili jsme se s odpovědí ministerstva vnitra na petici za přijetí dětí bez doprovodu, nyní v řeckých internačních zařízeních pro uprchlíky. (více v článku na 8. straně Brány)

Hovořili jsme také o nových varhanách a potřebných opravách. Přípravou rekonstrukce kostela se bude zabývat stavební komise ve složení Bruncko, Slabý, Pechar, Bedrník, Kolář.

ZPRÁVA O SCHŮZI DOZORČÍ RADY NAŠEHO STŘEDISKA DIAKONIE (SCPS)

Dne 9. 11. 2019 se sešla dozorčí rada Střediska celostátních programů a služeb Diakonie ČCE na své pravidelné schůzi se členy správní rady Střediska. Náš sponzorský sbor zastupovali sestry *Ivka Jungwirthová* (předsedkyně DR), *Jarka Čierná*, *Jiřina Chlumská* a bratři *Ondřej Petr* a *Petr Bísek*.

Hlavní bod programu bylo především projednání návrhu rozpočtu Střediska na rok 2020, prezentovaného jeho ředitelem Davidem Michalem. Poté byly podrobně prezentovány jednotlivé služby Střediska – Institut důstojného stárnutí, LifeTool, Reminiscence, práce s migranty DOMA, Program prevence obchodování s lidmi, Raná péče a Středisko pro zrakově postižené.

Schůzka byla zakončena rozpravou na téma činnosti a úkolech dozorčích rad středisek Diakonie ČCE.

Příští schůze se bude konat 26. 2. 2020.

PB

DOTAZNÍK

Vážení a milí čtenáři,

mnohokrát Vám děkujeme za vyplnění a vaše reakce. Pokud nám chcete ještě přispět. nebojte, vyplněných dotazníků jsme nezískali mnoho a čekáme na další.

Vám, kteří jste nám dotazník již předali, děkujeme; moc si vážíme vašich nápadů, postřehů a připomínek a nabídek pomoci.

Mnoho zdraví, štěstí a Boží blízkosti do nového roku přeje za redakci

Brána

Katka W.

*) www.youtube.com/channel/UCcAFom6iByNi_jG9V2x8KHA

POZVÁNKY

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA

V rámci týdne modliteb za jednotu křesťanů proběhne ve středu 22. 1. od 19 hodin v našem kostele ekumenická bohoslužba.

BÁJEČNEJ BÁL

Díváte se do diáře a vidíte páteční večer 17. ledna volný? Ideální řešení: tanec.

V KC Zahrada se totiž koná již 29. *ples nejen evangelické mládeže*. Letošní heslo NA VLNÁCH zve do námořnické atmosféry, představitivosti se meze nekladou. Těšit se můžete na osvědčené moderátory Elišku Zvolánkovou a Matta Halaše, kapelu Cactus Showband, fotokoutek a mnoho dalšího.

Samozřejmě dojde i na slosování o ceny. Výtěžek z něj bude věnován opět projektům Diakonie ČCE, tentokrát vybraná částka poputuje na podporu azylového domu pro staré lidi bez domova v Kyjevě.

Lístky je možné koupit v předprodeji za 200 Kč u členů SOMu, na místě pak za 250 Kč.

Lenka P.

„MANŽELSTVÍ V SÍTI“

Co je to síť? Záleží na tom, koho se zeptáte. Pro rybáře znamená pomůcku na chytání ryb. Zkuste hasiče a sdělí vám, že síť využívá k záchraně osob, kdy jedinou možnou cestou je skok dolů. Najdou se také sítě, které zachraňují manželství či naopak sítě, které manželství mohou ničit.

Pod heslem „Manželství v síti“ probíhá čtrnáctý ročník celosvětové akce Národní týden manželství, časově umístěný k oslavám patrona zamilovaných svatého Valentýna. Při té příležitosti si lidé z lásky dávají různé dárky – a jedním z nich může být setkání na představení „Všehokniha“ v podání Dismanova rozhlasového souboru ve čtvrtek 13. února od 19.00 hodin v našem kostele.

Ve Všehoknize nizozemského autora Guuse Kuijera potkáme malého Tomáše, který utíká do snění a představ před krutou realitou tyranského otce. Svět fantazie mu dává sílu, aby se nakonec otci postavil a stal se tím, čím odjakživa chtěl být, až vyroste: šťastným. Příběh nabídne i východisko – jaké se dozvíte právě během divadla. Po představení následuje beseda s pracovníky SOS centra Diakonie, kteří se věnují krizové pomoci v rodinách.

Lenka P.

POZVÁNÍ DO BRANICKÉ E-MAILOVÉ KONFERENCE

Už dlouho (z mého hlediska od nepaměti) existuje v okruhu branického sboru e-mailová konference, tedy služba pro rozesílání hromadných e-mailů, která může sloužit nejen k oznámením týkajících se branického sboru, potřeb jeho členů či křesťanství obecně, ale i k návazným diskusím a postřehům, neboť e-mail v ní nerozesílá nikdo předem určený, ale kterákoliv z přihlášených e-mailových adres.

V roce 2009 jsem se ujal její technické správy, přesunul jsem ji na důvěryhodné servery Evangnetu (občanské sdružení, které se zaměřuje na poskytování hostingových služeb členům ČCE) a ... následně jsem vlivem rozrůstání rodiny, stěhování za Prahu a jiných osobních starostí péči o ni začal zanedbávat. Především jsem se přestal starat o její propagaci a zvaní nových členů. Tak se stalo, že je v ní sice momentálně přihlášeno asi padesát e-mailových adres, ale zhruba třetina jsou lidé, které v současnosti v Braníku pravidelně nepotkáváme, například kvůli odstěhování.

Je to pravděpodobně jeden z důvodů, proč se v konferenci v posledních letech těch oznámení a diskusí vyskytuje méně než dřív, a zaostává tak za svým potenciálem. Ale myslím si, že je v Braníku dostatek lidí, kterým e-mailová komunikace vyhovuje, jen je nikdo nepozval. V rámci nedávného bilancování zanedbaných záležitostí jsem se to rozhodl napravit. Tímto zvu branické dosud nepozvané, aby se do konference také přihlásili. Pozvání se týká jak novějších členů sboru a sympatizantů, tak ostatních, například těch, kteří jsou v branickém sboru ještě déle než tato konference, ale v době zakládání konference zkrátka ještě nepoužívali e-mail a když si jej později pořídili, nikoho už nenapadlo zkusit je pozvat znovu.

Pokud máte zájem stát se členy konference, napište mi e-mail na jero@zvano.net a v e-mailu uveďte i své skutečné jméno. Konference není zamýšlena jako anonymní či pseudonymní, takže čas od času jako správce rozešlu e-mail připomínající, kdo je členem.

Samozřejmě mne můžete nejprve oslovit s doplňujícími dotazy, jak konference funguje. A pokud se budete chtít z konference odhlásit, je možné to následně udělat kdykoliv, dokonce i aniž byste mne kontaktovali. Takže se nebojte přihlásit!

Jan Jeroným Eustác Zvánovec

VÁNOČNÍ HRA

Jako každý rok jsme všichni netrpělivě očekávali, jako předčasný vánoční dárek, vánoční hru. Všichni malí i velcí herci nacvičili a nám pro radost zahráli hru O pastelkách. Autorem hry není nikdo jiný než náš milý bratr farář Jaroslav Pechar. Divadlo s herci skvěle secvičila sestra Lída Holá, hudbou divadlo podpořil branický hudební sbor pod taktovkou bratra Tomáše Bedrníka.

Hra o životě pastelek v penále pojednávala o obtížnosti výběru barvy pro každou novou pastelku a lásku ke všem barvám. Dilema výběru jen jediné barvičky z celé barevné škály zahrály všechny děti (a dospělí) s radostí a zapálením pro věc.

Tímto chceme poděkovat všem, kteří odvedli svůj kus práce na tom, aby hra vůbec byla. Všem, co postavili pódium, švadlenkám šijícím kostýmy, vytrvalým rodičům, kteří se s dětmi učili text, a mnoha dalším. Veliké díky patří také těm, kteří na divadlo přinesli jídlo pro účinkující a posléze i diváky.

Děkujeme
KW

více fotek, video nebo i scénář a zpěvník najdete na webové adrese 1url.cz/@pastelka2019

DOROST V PROSINCI

Mikulášský dorost

Z 6. 12. na 7. 12. se uskutečnil mikulášský dorost pro děti menšího a staršího dorostu. Zúčastnilo se 16 dětí.

Nejprve jsme si připomněli, jak to s tím Mikulášem vlastně bylo a že, jak legenda praví, nechodil s čertem a andělem, nýbrž co nejméně nápadně házel peníze oknem jedné chudé rodině.

Po programu vypukla první hra, během níž děti musely vybojovat peří na andělská křídla, která vzápětí vyrobily. Po večeři jsme se vydali na pomoc Mikulášovi, který přivezl dárky pro děti, ale všechny se mu rozsypaly a ztratily. Každý tedy hledal dárek pro jiné dítě a po hře si je pak předaly. V sobotních dopoledních hodinách akce skončila a myslím, že se vydařila!

Pořádající vedoucí (Anička Gwen Procházková, Pája Kroužková a Vera Mazná) moc děkují pomocným silám, které se na akci podílely: Míše Mazné, Mikuláši Fantysovi a především hostujícímu Eliášovi Cizlovi (Strašnice).

Vera Mazná

Vánoční dorost a odrost

V pátek 20. prosince pak proběhl prodloužený vánoční dorost. Obě skupiny, mladší i starší, společně absolvovaly program o výrobě dortu na ty nejslavnější narozeniny v dějinách – a samy si jej pak vytvořily a snědly. Po dortu následovala bojovka, během níž si každý po stopách víry, naděje a lásky došel pro sladkou, biblickou a praktickou odměnu. Prodloužený dorost jsme pak zakončili předáním dárků a deskovou hrou Christivity, křesťanskou verzí hry Activity.

Zatímco oba dorosty si užívaly dortu a bojovky, ti nejstarší (odrost) zamířili do zličínské Jumpareny, kde se i se svými vedoucími vyskákali do sytosti. Po návratu pak následovalo klasické předávání dárků, volná zábava, promítání filmu a přespání.

Nejen za vánoční akce, ale především za celoroční trpělivou přípravu pravidelných schůzek, výprav a dalších akcí patří velký dík všem dorostovým a odrostovým vedoucím! Jmenovitě pak: Ádě Bedrníkové, Verče Mazné, Aničce Procházkové, Tomáši Plhákovi, Kiki Königové, Míše Mazné a Tadeáši Friedrichovi.

Pája Kroužková

Mikulášský dorost (viz článek na předchozí straně)

HUMANITÁRNÍ POMOC

uprchlíkům v Řecku

Chcete přiložit ruku k dílu? sbírá celá ČR.

Pomáháme lidem kteří museli opustit svůj domov, lidem kteří žijí pro nás v neuvěřitelné nouzi v Řecku.

V prosinci se nám podařilo vypravit kamion humanitární pomoci a rozdat přímo na místě.

Najděte si své místo a děkujeme, že se o věc zajímáte. Budeme vděční za založení sběrného místa, zorganizujte a vyzvěte své přátele k pomoci, hledáme řidiče, kteří nám na konci měsíce svezou věci do centrálního skladu v Brně. Vše děláme dobrovolně a spontánně. Přidejte se k nám. Odměnou Vám bude dobrý pocit a společnost soucitných lidí.

A pokud nemáte čas a přesto byste nás chtěli podpořit. Prosím pomozte nám nashromáždit peníze na dopravu, v tabulce je číslo transparentního účtu. To bude pro nás asi nejtěžší...

No pro jistotu posílám číslo trans. účtu, ať Vás neodradí dlouhé hledání: ☺
2300893794/2010

Ahoj,

sbírá se drogistické zboží, jary, savo, plíny, dudlíky, oblečení pro ženy, muže i děti, boty, holinky, teplé oblečení, nepromokavé, výtvarné potřeby, hry, anglické knihy, pexesa, varné konvice, deky, spacáky, igelit. pytle, stany, karimatky, baterky ..léky na horečku, nosní kapky, masti na opruzeniny, vitamíny, obvazy atd. .všechno je v tabulce

sběrné místo je Čimická 39, pí Věra Novotná, mobil 606 632 312, volat po 17. hodině.

...jen do 21. 1., auto jede z Brna

všechno třídit podle druhů (např. oblečení pro ženy - wome clothes nebo dress for kids), soaps, shampoos) do krabic nebo pytlů - popsat nejlépe anglicky
příp poslat peníze na transper. účet 2300893794/2010

Díky za rychlou pomoc!

Helena

INTERNETOVÉ ODKAZY:

Tabulka s pomocí: <https://1url.cz/qzMhP>

Facebook: www.facebook.com/groups/244875102646264/?ref=nf_target&fref=nf

JINÁ LIGA

Na začátku byla Myšlenka
a tu Myšlenku měl sám Bůh
a ta Myšlenka byla Bůh;
Bůh jí měl vždycky, od věků.

Tou Myšlenkou všechno začalo
a bez ní nezačalo vůbec nic.
Ona je Jiskrou všeho života
a Světlem na konci všech tunelů.
A to Světlo dosud svítí v tmách
a žádná tma ho nezdolá.

To Světlo, co září v dětských očích,
jednoho dne přišlo mezi nás.
Ta Myšlenka se stala skutečností;
přistěhovala se k nám do města
a my jsme spatřili, jak je nádherná,
jakou nevýslovnou krásu má od Boha,
jak je laskavá a důvěrná!

Stala se člověkem, jedním z nás,
přítelem po našem boku,
který nám zas a stále znovu
šeptá do ucha: Mám tě rád!

Náboženství je totiž opium lidstva
a kdekdo říká: Věřte, bude líp.
Ježíš je ale úplně jiná liga.
Nepřišel se slogany ani s recepty -
prostě jen ukázal, jak vypadá

Bůh

citováno z Parabible

PETICE A ODPOVĚĎ

Přijme ČR děti z řeckých ostrovů?

Dne 17.11.2019 jsme z bohoslužeb odeslali dopis ministru vnitra ČR Janu Hamáčkovi:

„Vážený pane ministře, Apelujeme na Vás, abyste urychlil přijetí dětí ze skupiny uprchlíků, kteří se nyní nacházejí v řeckých internačních zařízeních.

Jak víme z médií, komunikace mezi Vámi a řeckým ministrem Chrysochoidisem probíhá již přes rok bez valného výsledku. My jako občané zde nejsme od toho, abychom hodnotili, kdo komu mohl a měl dříve napsat, či zda se údajně někdy nějaký dopis ztratil (viz Hlídací pes, 14.11.2019). Byli bychom však rádi, kdyby ze strany České republiky zaznělo jasné slovo, že nenecháme ve štychu svého řeckého spojence v EU, a především, že nenecháme ve štychu děti, nevinné oběti války.

Dnes, 17. listopadu, si mnozí křesťané v naší Českobratrské církvi evangelické připomínají biblická slova: „Hospodin nás vysvobodil z moci tmy.“ (Epištola Koloským 1,13). S vděčností tato slova vztahujeme k dnešnímu třicátému výročí, kdy jsme byli vysvobozeni z moci nelidského totalitního režimu. Dnes však se znepokojením sledujeme, jak se nejvyšší státní představitelé vracejí k nelidské a totalitní rétorice. Od slov je již jen krůček k činům. Pánové Zeman, Babiš a další se rozhodli, že ČR nebude přijímat uprchlíky. Napsali si to na svoje volební letáky a cestou lži a manipulací získali pro tento postoj mnoho spoluobčanů. Tato cesta sobectví a bezohlednosti však vede do věčného zatracení.

Rádi bychom věřili, že představitel „sociální demokracie“ v naší zemi nebude ve svém rozhodování brát ohled na voličské preference a povrchní nálady zmanipulovaných lidí, ale bude se řídit rozumem a Ústavou České republiky včetně Listiny lidských práv. Rádi bychom Vám připomněli, že tisíce let předtím, než se tu začalo pořvávat „Čechy Čechům“, promlouval lidem do duše Hospodin, Bůh Izraele, a jeho Syn Ježíš Kristus, a že Boží lid po tisíciletí pronáší toto svědectví lásky a humanity do budoucnosti. Populisté a nacionalisté pomínou, avšak Slovo Boží nezanikne. Je jenom na Vás, na kterou stranu se přidáte.

S díky za pozornost a se zdvořilým pozdravem (podepsáno 78 účastníků bohoslužeb ČCE v Praze-Braníku).“

Na petici odpověděla dne 2.12.2019 paní Mgr. Pavla Novotná, ředitelka odboru azylové a migrační politiky MV ČR. Dopis v plném znění chystáme vyvěsit na webové stránky sboru, zde vyjímáme:

„Dne 13. listopadu 2019 pan ministr Hamáček dopisem vyzval řeckou vládu, konkrétně ministra ochrany občanů Michalise Chrysochoidise, aby poskytla kon-

krétní informace pro případné přijetí dětí bez doprovodu. Jednalo se již o jeho druhou žádost, neboť na první dopis z listopadu loňského roku adresovaný ministryni Theano Fotiou, pan ministr Hamáček i přes urgence dosud žádnou odpověď neobdržel. ... Pan ministr Hamáček zopakoval i žádost o poskytnutí seznamu 40 dětí bez doprovodu, u nichž je právně i logisticky možné jejich případné přijetí z Řecka. ...

Přijetí dítěte do jiné země musí být vždy v jeho nejlepším zájmu. Místní úřady též musí potvrdit, že se jedná o nezletilé bez doprovodu, kteří jsou právně uvolněni ze strany Řecka, a mohou být případně relokováni... Po poskytnutí takového seznamu je MV připraveno tento seznam posoudit a podrobit bezpečnostnímu ověření. Rozhodnutí ... pak musí učinit vláda ČR svým usnesením...

Situace dětí nejen podél hlavních migračních tras, ale i ve zdrojových zemích migrace, České republice nikdy nebyla lhostejná. MV ČR se zaměřuje na asistenci dětským uprchlíkům na Blízkém východě a v Africe prostřednictvím svých programů Pomoc na místě a MEDEVAC. ... v Jordánsku, ... v Iráku ... v Mali.“

Rychlá odpověď z MV ČR v nás budí opatrnou naději, že naše slova nepadla na kamenitou půdu a že nemluvíme zcela rozdílným jazykem. Co je však ještě vysvětlení, a co už výmluva? Jak dlouho ještě potrvá, než si odpovědní činitelé obou zemí uvědomí, že skutečným bezpečnostním rizikem pro Evropu nejsou samotné děti, nýbrž jejich fyzické a psychické strádání? Modleme se za ty, kdo pomáhají přímo v terénu; za rodiny v ČR, které deklarovaly připravenost dětí se ujmout; za všechny odpovědné úředníky, kteří nehledají výmluvy, ale způsoby.

J. A. Dus

DÁVÁTE SI PŘEDSEVZETÍ?

Jak by třeba mohla znít?

V NOVÉM ROCE SI ODEPŘU:

- setkání s lidskou hloupostí
- větrání ledničky jejím stálým otevíráním a zavíráním
- nezbytné rady příbuzným, jak dělat něco lépe

ZKUSÍM TRÉNOVAT:

- skok vysoký z tramvajové sedačky, když nastoupí potřebnější cestující
- rychlejší jízdu smetákem při vytírání podlahy, aby mi zbyl čas na úsměv pro okolí
- pravidelné dobíjení svého osobního konta trpělivostí a lásky

A pokud jste si ještě nevybrali, zkuste to třeba s návštěvou někoho osamělého či zapojením do řídičské služby v našem sboru. ☺

Bližší info na nástěnce.

Za křesťanskou službu
Lenka Pecharová

KVÍZ

Na konci ledna 2020 začínají KVÍZY „Kdo to byl“.

V neděli 26.1. uslyšíte mladičkou Deborku vyprávět o krasobruslení a Michal Mazný Vám přiblíží životopis svého oblíbeného herce

*Strindbergova Královna Kristina, Dagmar Havlová – Veškrnová
v titulní roli a kancléř Oxenstierna (Vinohradské divadlo 1995)*

JAK SE ŽIJE V MELBOURNE

Dobře. Ale některé věci překvapí. Třeba to, že mnohé kavárny zavírají často už ve dvě. Tedy ve dvě odpoledne. Vlastně by se tomu mělo říkat snídárny nebo brunchárny. Je to taková místní zvyklost, že když člověk může, tak nesnídá doma. Dostat kávu v malých městech v blízkosti Melbourne kolem páté odpoledne může být fakt problém. Kavárny už zavřené a hospoda buď žádná, či ještě zavřená.

Kavárny ovšem neslouží jen pro snídani a lehký oběd. V kavárnách se pracuje. Když jsem se pohyboval v prostorách RMIT, tak mi kdosi ukázal přilehlou kavárničku v podotknutím, že tam lze většinou nalézt jejich děkana.

RMIT značí Royal Melbourne Institute of Technology. Honosný název, který svědčí o ambicích zakladatelů. Ale jenom na první pohled. Tahle skvělá univerzita vznikla sloučením doškolovacího střediska odborářů a pokračující školy pro ženy. Royal dostala za odměnu po válce jako vyjádření díky za přípravu vojenských inženýrů. Přijde mi to dost symbolické. Ze skrovných začátků špičková úroveň, a současně pevné sepětí s mateřskou koloniální velmocí.

Pokud by člověk čekal, že díky své poloze budou Australané více informováni o tom, co se děje v Indonésii, Malajsii, Thajsku nebo Nové Kaledonii, tak se dočká zklamání. Zato o Británii toho vědí hodně. Nepřekvapí, když druhá hlavní zpráva v televizi je hospitalizace Prince edinburského. Zpráva je to až druhá, protože tuhle sezónu jsou nutně jako první vždy požáry.

Nejen Británie, i USA jsou trvale v kursu. Ne, že by k nim Australané vzhlíželi, to možná spíše naopak. Nicméně být s Amerikou politicky zajedno je základ australské zahraniční politiky, ať už vládne kdokoliv. Velice dobře vědí, co pro USA znamená solidarita ve zbrani. Snad všude, kde Američané válčili, byly i australské jednotky (Korea, Vietnam, Kuvajt, Irák, Afghanistan). Těch podobností s USA je vícero, ale není běžné se k nim hlásit. Jeden podnikatel mi řekl, že když nějaký obchodní model funguje v USA, tak bude fungovat i v Austrálii.

Jsem si vědom toho, že jako Češi nemáme moc právo se nad anglosaskou sebezahleděností ušklibat. Vždyť sami se často chováme jako kdyby mezi námi, Londýnem a New Yorkem bylo jen moře. Z tohoto preludu nás, zdá se, dokáže vytrhnout tak leda Rusko a Čína. A totéž je pravda zde. Tedy, co se Číny týče. Je to ovšem daleko hrozivější než u nás.

Čína je přítomná svým kapitálem i svými státními příslušníky. Skupují vše možné, systematicky a nenápadně. Snaží se o takovou spolupráci s universitami, která by jim usnadnila transfer technologií. Nedávno si někdo všiml, že velké množství regionálních letišť v Austrálii patří Číňanům. Věžáky blízko RMIT se staví pro čínské bohaté studenty, kteří raději hodně (ale hodně) zaplatí za bydlení v centru, než aby dojížděli z předměstí. Vedle RMIT je ve středu města i Mel-

bourne University. Největší zisk ze zahraničních studentů však vykazuje Monash University - stále nemohu úplně uvěřit tvrzení jednoho místního profesora, že to je až miliarda dolarů ročně.

Vztah k Číně mi silně připomíná někdejší vztah západní Evropy k SSSR. Zatímco u politiků napravo od středu je patrné, že oscilují mezi touhou po co nejostřejším odsouzení čínské bezohlednosti, krutosti a imperiálních choutek na straně jedné, a obavou, aby nenarušili obchodní vztahy na straně druhé, levice je vůči Číně daleko vstřícnější. K dobrému levicovému tónu patří jednání Číny vysvětlovat reakcí na americký imperialismus. Nedávno jistý profesor z Canberry, jménem Clive Hamilton, vydal knížku nazvanou Silent Invasion. Je to o tom, jak se KS Číny plete do australských záležitostí. Pan profesor má za sebou 20 let pevných levicových postojů, pět knih o důsledcích klimatických změn, prostě vzorový levicový intelektuál. Nic z toho ho neochránilo před útoky. Jeho ideoví přátelé ho obvinili z protičínského rasismu. Vyjadřovali údiv, jak je možné, že někdo, kdo je tak „princiální a progresivní“, napsal tak předpojatou věc. Pro pana profesora to jistě nebylo lehké, ale velice hezky se s tím vypořádal. Píše teď, na obecné rovině, o kognitivní disonanci, tedy o obtížnosti změnit náš světonázor, dostane-li se do rozporu s fakty. A vyzývá konzervativce, aby tak, jak on změnil názor na Čínu, tak oni změnili názor na příčiny klimatických změn.

Ovšem mladý levicový Australan, který přijde na universitu, řekněme na Monash, a že to je opravdu universita špičková, tak ten si moc kognitivní disonance neužije. Cestu k aktivismu nemusí hledat, ba naopak, k aktivismu je přímo vybízen. Když jsem se poprvé blížil ke kampusu, tak mě obrovský plakát zval „Pojď studovat Arts. Učiňme svět bezpečnější pro ženy a děti.“ Časem tento plakát vystřídal plakát „Antikoncepce není jen záležitostí ženy.“ Na kampusu se organizuje Týden pro klima. Katedry mají komise pro diverzitu a rovnoprávnost. Každý dostává do mailové pošty zprávy o úspěších university, s důrazem na úspěchy žen, a na vztah k aborigincům. Tak dva maily denně. Všichni to berou velmi vážně. Pozvání na přednášku „Alienation: Marxist Perspective“ jsem ignoroval, a to byla asi chyba, protože teď nemohu podat zprávu ani o tom, jaký měla ohlas, ani nahlásit počet kolegů.

Těch kampusů má Monash v Melbourne vícero. Řeč je o tom hlavním, který je v Oakleigh. Jede se tam dost dlouho. A nejenom tam. Melbourne je roztažené na všechny strany. Ne pouze na jih podél zálivu Phillips Bay, jak to bylo dříve. Město pořád roste. Lidé, kteří bydlí na stejném místě, a je jim okolo osmdesáti, tak zažili, jak na místě zahrad a polí vyrostly čtvrti, které jsou dnes na půli cesty některé z linek metra.

Linek je dvanáct a všechny končí na Flinders. Tedy Flinders Street, jediné hlavní stanici celého systému. Ono to vlastně není až tak metro jako soustava příměstských vlaků, které jsou v centru staženy do podzemí. Centrum se zde, stejně jako

jinde v Austrálii, nazývá CBD, což je, jak jsem až po jistém pátrání zjistil, zkratka pro Central Business District. V CBD příměstské vlaky jedou po okružní trase Flagstaff, Central Melbourne, Parliament, Flinders, Southern Cross. Dopoledne se to točí jedním směrem, aby se lidé dostali rychle do práce, a to je hlavně okolí Central Melbourne a parlamentu. V jednu se to obrátí a jede to opačným směrem.

Flinders je na břehu říčky Yarra, která se krátce před ústím do moře rozšíří na zdánlivě mohutný tok. Zdánlivě proto, protože už je to voda slaná, živená mořem. Říká se tomu Waterfront. Po obou stranách stojí věžáky, s překvapivě kvalitní architekturou. Není tam žádná unikátní stavba typu opery v Sydney, ale dohromady je to velmi harmonické, příjemné na pohled. Vyvolává to dojem sebevědomého velkoměsta, které neztratilo ze zřetele kvalitu života svých obyvatel. Podél Yarry i v prostorách bývalých doků je spousta kaváren, restaurací, pěších cest, mostů a mostků.

Když jsme do Melbourne v září přijeli, tak naše kvalita života byla vysoce ovlivněna množstvím rozkvetlých stromů, keřů i bylin. Ve vzduchu bylo množství vůní, skoro se v nich dalo koupat. Každou chvíli jsme narazili na něco, co se u nás prodává jako drahá květina, a zde to roste na zahrádkách téměř samo od sebe. A spousta toho, co známe jako malé, je zde veliké. Fíkusy, filodendrony, bougainville, pelargonie, a také fíky, pomerančovníky a citrovníky. A taky limonáda. Tím myslím lemonade fruit, ovoce, o kterém jsem neměl donedávna ani tušení. Je to hybrid pomeranče a citrónu, vypadá zvenku jako kulatý trochu sytější zabarvený citrón, a vevnitř chutná jako pomeranč s výraznou citrónovou příchutí. Ideální ovoce pro toho, pro koho je pomeranč příliš sladký. Podle Wikipedie je ovoce známo od roku 1980 a roste v Queenslandu a na severním ostrově Nového Zélandu. Z vlastní zkušenosti doplňuji, že i v melbournských zahrádkách. V obchodech ho ale nekoupíte.

V těch zahrádkách je naprostá většina rostlin nepůvodní. V Melbourne se daří téměř všemu, čemu se daří v jižní Africe. Odsud ta barevnost a nádhera a vůně. Z původní flóry v Melbourne najdete především stromy. Eukalyptus se moc neříká, říká se gumtree. A je jich spousta druhů. Nejsou úplně bezpečné, neboť mají ve zvyku v nevypočitatelný okamžik nechat spadnout větev. Alespoň některé druhy, které tak reagují na přestálý šok ze sucha či požáru, ale třeba i s několikaletým zpožděním. Universita La Trobe má v těsné blízkosti poměrně velkou, několika ploty obehnanou, plochu, na které rostou pouze domácí australské stromy a rostliny. Vše cizí, co najdou, to vyklučí. Původní australská příroda je velmi odlišná od toho, co známe. Málo barevná, místy až ponurá, v sušších oblastech většinou poměrně jednotvárná, ale v blízkosti vody obdařená obrovskou diversitou.

Východní část Melbourne se dotýká kopcovité oblasti zvané Dandenong. Kolem jedné bystřiny je vybudovaná stezka případně nazvaná 1000 schodů. Vznikla jako připomínka hrdinství australských jednotek, které bránily Japoncům přejít

ze severu na jih ostrov Nová Guinea. Cílem Japonců bylo vytvořit na jihu ostrova předmostí pro možný útok na sever Austrálie. Ta stezka je fascinující. Do vzdálenosti nějakých deseti dvaceti metrů od bystřiny jste uprostřed deštného pralesa, včetně barevných papoušků a ledňáků. A pak jako když utne, suchý, stromy porostlý vrch.

Budiž řečeno, že s výjimkou vodních břehů, pásma zahrad obepínajících CBD a Dandenongu je Melbourne město poměrně fádní. Do nekonečna se opakující přízemní stavení, tu více, tu méně výstavná, s občasnými relikty starší zástavby. Původní melbournské domky měly v sobě jednoduchost a zdobnost připomínající jižní Moravu. Na dolní okraj střechy mívaly většinou připevněné nepřiliš široké zdobné kování, které i malým domkům dodávalo svéráznou estetickou kvalitu. Samozřejmě, jsou tam bohatší i méně bohaté čtvrti. Ty bohatší čtvrti lze celkem dobře identifikovat podle mapy volebních výsledků jako obvody, ve kterých vítězí Liberal Party.

Co v Melbourne ale není fádní, je složení obyvatelstva. Je opravdu radost vidět, jak se podařilo prolomit etnické bariéry, a jak spolu přátelsky spolunažívají lidé s nejrůznějšími národnostními kořeny. Skoro mě až dojalo, když jsem na komunálním barbecue narazil na zahalené muslimky. Úspěšná integrace v Melbourne i jinde v Austrálii částečně souvisí s tím, že se nebojí používat metod, které by v Evropě byly odsouzeny jako sociální inženýrství. Například se velmi dbá na to, aby příchozí populace byly rozptýleny tak, aby nevznikala ghetta. Samozřejmě, všechno není růžové. Se Somálci, což je taková větší poslední vlna, mají stále dost co dělat.

Život v Melbourne také rozhodně fádní není. Zvláště pokud je člověk fanouškem nějakého sportu. Sport, dostihy a sázky, to patří k té pravé Austrálii. Pochybují, že existuje jiná země, která má den pracovního klidu v den, kdy se koná nejvýznamnější dostih roku. Melbourne Cup, první úterý v listopadu. Ve tři odpoledne na flemingtonském závoděšti, za účasti 100 000 diváků. A to samozřejmě není dostih jediný. V novinách dostihům bývají věnovány desítky stran. Jedinečný je Oaks Day, čtvrtek po Melbourne Cup, též zvaný Ladies Day. Ten den na Flinders potkáte dámy v nejrůznějších kloboucích, jak nasedají do metra směr Flemington. Tříleté klisničky budou závodit na trati dlouhé 2500 metrů. Vítěz(ka) bere milión australských dolarů.

Seznam populárních sportů je dlouhý. Omezím se jen na ty kolektivní. Kriket, fotbal, australský fotbal, rugby union, rugby league, košíková, pozemní hokej, netball, lakros, vodní pólo. K tomu tři poznámky. Rugby, které se hraje u nás, to je rugby union. Rugby league je trochu jiný sport, více pozičně orientovaný. Je předchůdcem amerického fotbalu. Australský fotbal je specifická hra, s kořeny v Melbourne. Třeba takový zápas Richmond vs St Kilda (obojí kdysi dávno melbournská předměstí) to je událost, na kterou se rodáci sjíždějí zdaleka. A za

třetí, genderové důrazy se promítly do podpory ženských soutěží těch sportů, které dříve byly téměř výhradně mužské. Fotbalistky Austrálie patří k nejlepším na světě, hraje se také ženský australský fotbal, a hodně se rozšířil i ženský kriket. Podle místních je sledování ženského kriketu zážitek srovnatelný se sledováním kriketu mužského. (Pro mě je pořád ale záhadou, jak pro někoho může být sledování jakéhokoliv kriketu zážitkem.)

Počasí v Melbourne je proměnlivé. To se hodí říci dvakrát. Počasí v Melbourne je proměnlivé. Místní rčení praví, že v Melbourne lze zažít čtyři roční období během jednoho dne. Tenhle podzim (jejich jaro) bylo nezvykle chladno. Venkovní bazény, které běžně otevírají počátkem listopadu, byly zavřené i prvního prosince. Všude v Austrálii horko, požáry, v Melbourne tu a tam nějaký den náhle přes třicítku, ale jinak vítr, občas dešť, pod mrakem a celkem chladno. A náhle se to změní, a stane se, že poprvé od roku 1895 má Melbourne tři prosincové dny, kdy teploty vystoupají nad čtyřicítky.

A do státu Victoria se hned nato stěhují požáry, které dosud řádily v severnějších státech. Požáry, to je v Austrálii téma číslo jedna. V konkrétních situacích je to děsivé. Ale pro zemi to není tak devastující, jak se může zdát z televizních záběrů. Požáry jsou v Austrálii doma, aboriginci běžně buš vypalovali, aby udrželi své prostředí v rovnováze. Letošní rok je mimořádný tím, že New South Wales a Queensland nezasáhly obvyklé jarní deště. Proto hořelo zprvu převážně tam. Od lidí bydlících blízko buše (tedy v blízkosti porostů) se očekává, že mají požární plán. To nemusí znamenat jen znalost únikových cest, může to i znamenat, že zůstanou na pozemku, budou bojovat s ohněm, a když se nepodaří zvítězit, tak sestoupí do chráněné podzemní místnosti, kde mají speciální příkrývky a dýchací masky. Do požárního plánu patří i plán pro zvířata, vozidla atd. Časté je, že rodina odjíždí a otec zůstává bojovat s ohněm. I mnoho žen se tak rozhodne. Lidských obětí je málo, a spíše to jsou důsledky nějaké technické nebo dopravní nehody. Samozřejmě, že to bývá hrozné. I velkoměsta zažívají dny, kdy je možno slunce vidět jako oranžový míč zastíněný kouřovou clonou. Ale tam, kde nehoří, jde život svým běžným způsobem. Jak moc je letošní nedostatek deště důsledkem klimatických změn, je tady hodně debatováno. Meteorologové mluví o přerušení monzunového proudění, které je způsobeno pozitivní fází IOD (Indian Ocean Dipole). Říká se tomu též indické El Niño. Najít na webu podrobné vysvětlení není těžké.

Co se možná tak neví, je, že s lesními požáry zápasí v Austrálii téměř výhradně dobrovolní hasiči. Něco to o duchu země vypovídá. Labour Party, která je v opozici, spustila dost velkou kampaň, že by se hasičům mělo platit. Scott Morrison, což je předseda federální vlády za liberály, nakonec navrhl, aby dostávali až 6000 dolarů jako kompenzaci za ušlý výdělek. Vztahuje se to jen na lidi samostatečně výdělečně činné a zaměstnance malých podniků. Svaz hasičů to přijal s rozpaky.

Neodmítl, ale současně vyjádřil obavu, zda kvůli tomu nebudou mezi hasiče vstupovat lidé ze zjištěných důvodů.

Přesvědčení, že my Australané jsme ti, kdo si pomáhají, to je zde velmi silné. Možná ne tak v Melbourne, ale na venkově zcela jistě. Pokud lidé dnes (a že to jistě bylo v minulosti i jinak) vyjadřují obavy z přistěhovalců z jiných kulturních okruhů, tak je to právě proto, že mají strach, že takhle kvalita vzájemné pomoci a solidarity se vytratí. Moc bych si přál, aby ti, kdo na Monash vyučují, jak učinit svět bezpečnější pro ženy a děti, přemýšleli i o tom, jak tuto jedinečnou kvalitu zachovat, a co vlastně je tou její živnou půdou.

Aleš Drápal

VZPOMÍNKA NA LUĐKA REJCHRTA

V roce 1984, ještě za hluboké komunistické totality, jsme s mojí ženou Evou krátce před naší svatbou začali navštěvovat branický sbor.

Oproti dnešku lavice zely téměř prázdnou; tu a tam posedávali věřící ve své nedělní usebranosti.

Pro nás, mladé studenty filologie na filosofické fakultě, byla zvláštní, až posvátná atmosféra modlitebny úplným zjevením. Dodnes, i přes dlouhých pětatřicet let, si pamatuju, že jsme při první návštěvě sboru seděli pod kazatelnu po levé farářově ruce. A z tehdy ještě poměrně mladého faráře jsme nemohli spustit oči. Ne snad proto, že by vyhlížel jako nějaký Alain Delon; příčinou byl jeho přímý soustředěný pohled a mírný, avšak vemlouvavý projev, příjemný a laskavý tón hlasu a nikterak vehementní, o to ale důslednější zacílení jeho kázání.

Začali jsme do sboru docházet pravidelně a při rozloučení po bohoslužbě k nám bratr farář vždy radostně, přátelsky a vřele promlouval. A navíc nám dával dárky v podobě knih s křesťanskou tematikou, tehdy vzácnou Biblickou konkordanci nevyjímaje. Byť jsme se podívovali nad tím, čím si takovou pozornost faráře zasluhujeme, byla nám velice milá. Možná to bylo způsobeno i tím, že v době totalitního režimu tolik mladých lidí jako dnes do kostela nezavítalo.

Záhy jsme byli na faru do Hodkoviček pozváni na odpolední návštěvu. Ludkova žena Noemi připravila drobné občerstvení a Luděk nám ukazoval své umělecké výtvary. A na podzim téhož roku nás Luděk Rejchrt, za doprovodu varhan v podání jeho syna, v branickém sboru oddal a posléze i pokřtil; Noemi se přitom stala Evinou kmotrou.

Reakce režimu na sebe nenechala čekat dlouho. Písemnými úředními obsílkami jsme začali být zváni na pravidelné pondělní výslechy k děkanovi naší fa-

kulty. Ten se z nás tvrdošijně pokoušel vypáčit, co nás přivedlo k víře. Pochopit, proč jsme uvěřili, bylo ovšem nad síly duchovně omezeného děkana. Když se nás na jednom ze sezení výhružně dotázal, zdali si uvědomujeme, že s takovým světonázorem – navíc při studiu učitelského oboru - můžeme být z fakulty vyloučeni, začalo i nám, poměrně svobodomyšlným bytostem, být poněkud úzko u srdce.

A nekompromisní ideologická vedoucí při jednom z pohovorů Evu dokonce dohnala k pláči. Přidala se i časná ranní návštěva agenta státní bezpečnosti v naší vyšehradské garsonce – byť o tom, kde se právě zdržujeme, neměli tušení ani někteří z našich přátel – a následný odvoz nás obou na různé vyšetřovny. To už opravdu přestávala legrace, neboť náš možný vyhazov ze studií – já jsem byl v posledním ročníku, Eva o rok níž – nabýval stále reálnějších obrysů.

Ocitli jsme se na rozbouřeném moři komunistického nátlaku, na rozkolísaném fakultním člunu, plujícím neznámo kam. Poznenáhlu jsme ztráceli víru v to, že se vše v dobré obrátí, o čemž nás ubezpečoval náš farář. Byli jsme v roli Ježíšových učedníků a báli se, že v bouři utoneme.

Jednou jsem dokonce bratru faráři položil vyčítavý dotaz, proč nás pokřtil tak brzy a se křtem nepočkal do doby, kdy oba dostudujeme. Zahloubán a s vážnou tváří jen sklonil hlavu a moji otázku ponechal bez odpovědi.

Z fakulty nás nakonec nevyhodili; pouze za ideologickou nespolehlivost vyloučili ze Socialistického svazu mládeže. To jsme ale uvítali, neb jsme se z něho sami vystoupit obávali.

Teprve postupem času jsme pochopili, jak hluboce bratr farář věřil v moc křtu ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Dnes je svět už docela jiný než v době našeho mládí. A proměnou prošel i náš sbor. Stejně lavice jako tehdy pod náporom věřících pomalu praskají ve švech a náš farář Jaroslav F. Pechar, vskutku zdatný nástupce Ludka Rejchrt, se stal silnou autoritou nejen pro nastoupivší mladou generaci, jež naštěstí dospívala již ve svobodné společnosti bez podobných hrozeb, jaké jsme prožívali my.

Vkrádá se mi coby staršímu člověku do mysli, že my mladí jsme možná tehdy bývali o trošku tišší, skromnější a pokornější. A ne tolik sebevědomí. Ovšem v časech duchovního úhoru a poroby tomu tak obvykle bývá; i lidé k sobě obecně mívají blíže než v dobách materiálního blahobytu. A také empatie a přátelství bývají nějak hlubší.

O to více pak se svou ženou i po roce pocítujeme hlubokou lítost z odchodu nám tak blízkého člověka, našeho faráře a tichého přítele, všem bariérám a překážkám navzdory.

A snad se nezmýlím, když vyjádřím svůj naléhavý a nutkavý pocit, že Luděk Rejchrt, vynikající teolog, nadaný autor a textař křesťanských písní, jemně a stydlivě empatický přítel dětí i dospělých, mladých i starých, duchovní otec

a průvodce dívek z diagnostického ústavu po křehké půdě tohoto světa, ale především pokorný a hluboce věřící člověk, na naší další pozemské pouti chybí nejenom nám, ale také mnohým jiným; a nejspíše i pěkné řádce těch, kteří se za křesťany ani nepovažují.

Máme velkou radost z toho, že jsme si asi rok či dva před Ludkovou smrtí stačili ještě vyměnit stručné, o to však vřelejší dopisy.

Ludku, máme Tě moc rádi, stále Tě nosíme v našich srdcích a pevně doufáme a věříme v naše opětovné společné shledání na Věčnosti.

Aleš a Eva Hoznauerovi

JEŠTĚ JEDNA POZVÁNKA

tentokrát do Itálie

Dobrý den,

dovoluji si vám nabídnout jednu věc, která by se vám všem mohla líbit. Jak mnozí víte, pracovala jsem již v důchodu tady v Praze jako cvičitel aquaerobicu v Nemocnici Na Homolce a také pro neziskovou organizaci Senior Fitness, kde jsem zavedla cvičení ve vodě. Tato organizace se rok od roku zvětšovala a vytvářela nové aktivity nejen fyzického cvičebního charakteru. Historie je delší, takže nyní k věci. Senior fitness nabízí různé možnosti vyžití, fyzické aktivity, duševní aktivity, vzdělávání v jazycích, počítačích, hry pro paměť a jiné, viz stránky Senior Fitness. A je to organizace nejen právě pro seniory, ale pro širokou veřejnost, prostě, kdo přijde, je vítán. Letos nabízí zájezd do kempu v Itálii, který je v blízkosti mého působiště. Kemp se jmenuje Fontana Marina, je v oblasti Marche, což je region, který má pověst nejčistší části v Itálii a preferují ho sami Italové.

Nechci vás unavovat povídáním o něm, pokud by vám z jejich stránek nebylo něco jasné, můžete se vždycky obrátit na mě nebo mého kolegu, Josefa Stehlíka, 004206021315

Zájezd je pořádán ve 2 termínech, 6. 6. a 4. 9., vždy týden, odjezd v patek v podvečer z Prahy a odjezd z Itálie v sobotu večer. Doprava je busem.

Pokud by se vám pozvání zalíbilo, budu se těšit, že se uvidíme také v Itálii a nejen v Braníku.

Zdraví vás Zuzana Rybáčková.

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA

čtvrtek 15.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 1/leden 2020

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

